

Spidsen af Masnedø, kan jeg ikke se. — Jeg skal med disse Ord henstille Sagen til den Overveielse, som den ganske vist vil blive underkastet, og jeg haaber, at denne Overveielse maa blive velvillig, ogsaa af Hensyn til de lyse Forhaabninger, som det længe stufede Lolland-Falster nu har om endelig at opnaa, hvad der er det saa meget magtpaaliggende i denne Sag. Om dette paa samme Tid kunde lede til en Forbedring af den mindre civiliserede Bostforbindelse til Møen, skulde det være mig meget hørt; men derom tør jeg ikke for Diebliffet udtale mig.

Berg: Der gives nok Mænd i de nærmeste Egne, som ville mene, at de Foranstaltninger, her foreslaas, ikke kunne anses for nødvendige for Kommunikationens Styk, idet de Erfaringer, man har med Hensyn til Isningen af Masnedssund, ikke kunne paaberaabes, da man der kun har anvendt Skibe, der ere ubrugelige; naar man derimod har anskaffet kraftige Skibe, — og nu har man jo et Skib, som man sætter Haab til i denne Henseende — og bruger dem under Isforhold, vil man mene, at det skulde vise sig, at man navnlig ved Masnedssund — mindre ved Dreghoved — vilde væsentlig undgaa Standsning paa Grund af Isforhold. Jeg siger, der er lokale Mænd, som mene dette. Jeg frygter imidlertid for, at denne Anskuelse er noget paavirket af en vis Interesse af at lade det blive ved det Gamle. Jeg har den Anskuelse, at principielt vil den Foranstaltning, Forslaget gaar ud paa, ikke møde Modstand i dette Thing efter de Forhandlinger, der ere førte om dette Spørgsmaal, strekvis ialtsald, gennem adskillige Aar, Forhandlinger, der have indeholdt endogaa den stærkeste Opfordring til Ministeren om at fremme dette Spørgsmaal. Altsaa i den Henseende er jeg i Overensstemmelse med ærede Talere, der have udtalt sig: Principielt tør jeg antage, at denne Foranstaltning bør gennemføres, men det er jo Et; et Andet er jo Maaden, hvorpaa den skal gennemføres. I den Henseende er jeg ikke ganske enig med Forslaget. Det ærede Medlem for Vordingborg (Mørh.), der først havde Ordet idag, henlede Dømmet paa den Retning, som Sporet over Broen er paatenkt at skulle have, og han støttedes af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgtreds (Bojsen). Den høitærede Minister udtalte herover for, at han endnu ikke havde faaet sine Teknikeres Erklæring over Spørgsmaalet, og at han derfor endnu vilde forbeholde sig sin endelige Stilling til denne Sag. Saaledes opfattede jeg ham. Men han syntes dog allerede at være kommen saa vidt, at han mente, der ikke egentlig var nogen fornuftig Mening i at gaa ind paa en Forandring af Banens

og Sporets Retning i Overensstemmelse med, hvad Handelsforeningen i Vordingborg har ønsket gennem det til Landsthinget indsendte Andragende. Denne Sag tror jeg imidlertid ikke kan tages let. Jeg indrømmer, at det høje Landsthing ikke — og endnu mindre paa det Stadium under de daværende Forhold den høje Regjering, der fik Andragendet endnu senere end Landsthinget, — kunde besvare de deri først under Debatten fremsatte Spørgsmaal. Da Sagen imidlertid nu foreligger for os, og saaledes som den nu er reist, tror jeg, det er et Spørgsmaal, der, saaledes som ogsaa allerede omtalt af det ærede Medlem for Vordingborg, maa stikentes en meget alvorlig Overveielse. Det tør vel nok siges, at det forenede Dampskibsselskab og Vordingborg — lad os tage Vordingborg med — ikke have nogen juridisk Forbring paa at komme i Betragtning i denne Henseende eller paa, at der gjøres Offre af Statskassen af Hensyn til dem. Men saadan en Forbring har nu i Reglen ingen Egn, By eller Distrikt, og dog offte vi jo millionsvis paa vore Kommunikationsmidler. Det forekommer mig, at det Hensyn, der her er Tale om, er ikke, om de vedkommende Egne eller Byer have noget juridisk Krav; men Spørgsmaalet er, paa hvilken Maade ere Samsundets Interesser bedst betryggede. Man kan ved Foranstaltninger af den Natur gaa ud paa at hævde den gennemgaaende Trafiks ubestridte Berettigelse i en saa streng Grad, at man lige overfor dette tilside sætter alle Sidehensyn, selv om de ellers kunne stilles ligeberettigede ved Siden deraf. Man kan ogsaa gaa den anden Vej, som man ofte er gaaet, naar man har anlagt en Bane, nemlig lægge den forbi hver Mand's Ør for at tilfredsstille de lokale Interesser paa den gennemgaaende Trafiks Betsøstning. Det forekommer mig, at saaledes som man ellers har søgt at fyldestgjøre lokale Interesser ved vore Kommunikationsmidler — ogsaa i flere Henseender, ved Jernbaneanlæg — er Vordingborg lige saa fuldt ud berettiget til at nære Forventning om, at man ogsaa tager Hensyn til den Stilling, det vil faae med Hensyn til sin Havn og Trafik ved den Bro, som her foreslaas. Jeg har i Gaanden en Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 17de Juli 1873, hvor Ministeriet billiger, at den ved Vordingborg Færggaard anbragte Havn bliver nedlagt, naar Masnedssund Havn overtager de samme Forpligtelser, som den anden Havn tidligere havde. Masnedssund Havn var dengang indtil fornylig et privat Selskabs Havn, nu er den en Statshavn. Der paahviler denne Havn ifølge Ministeriets nævnte Skrivelse at modtage alle Skibe og give dem Plads til Adløsning og Ladning paa samme Maade som den tidligere Færghavn, og den blev paa den Maade en Havn for Vordingborg. I samme Skrivelse udtaltes